GIJOM MUSO

Central park

Preveo Ljubeta Babović

izdavaštvo vulkan

Beograd, 2014.

Stvari koje su vam nedostupne važnije
su od onih koje posedujete.
Somerset Mom

PRVI DEO

Čvrsto vezani

1.

Alis

Verujem da u svakom čoveku postoji i drugi čovek.
Onaj nepoznati, Zaverenik, Pokvarenjak.
Stiven King

Najpre osećam kako duva vetar, jak i oštar, i štipa me po licu.

Onda čujem blago šuštanje lišća. Žubor potoka u daljini. Tihi cvrkut ptica. Prve zrake sunca nazirem kroz zavesu još zatvorenih kapaka. Zatim čujem pucketanje granja. Miris raskvašene zemlje i lišća u raspadanju. Nagoveštaj guste i moćne sive mahovine.

Nešto dalje, čuje se nejasna buka, sanjiva, neskladna.

Alis Šefer s naporom otvori oči. Zaslepljuje je dnevna svetlost, jutarnja rosa čini joj odeću lepljivom. Cvokoće, oblivena ledenim znojem. Grlo joj je suvo i ima žestok ukus pepela u ustima. Zglobovi su joj umrtvljeni, udovi ukočeni, svest uspavana.

Pridigavši se, postaje svesna da je ležala ispružena na klupi u parku, napravljenoj od grubog drveta. Začuđena, odjednom otkriva da telo nekog muškarca, čvrsto i snažno, leži sklupčano uz njen bok i svom težinom se oslanja na nju.

Alis priguši krik, a srčani ritam naglo joj se ubrza. Pokuša da se oslobodi i pade na tlo, a zatim u jednom pokretu naglo ustade. Tek tada utvrdi da joj je desna ruka lisicom vezana za levi zglavak nepoznatog. Napravi pokret i pokuša da uzmakne, ali čovek ostade nepomičan.

Sranje!

Srce poče još jače da pulsira. Baci kratak pogled na svoj sat: brojčanik starog *pateka* bio je izgreban, ali je mehanizam još funkcionisao, a datumar je pokazivao: utorak, 8. oktobar, 8 sati.

Pobogu! Pa gde sam ja to? – zapita se ona, brišući rukavom znoj sa lica.

Pogleda oko sebe da proceni situaciju. Nalazila se usred neke šume, zlatnih jesenjih boja, a bilo je tu i svežeg i gustog šumskog rastinja i šarolike vegetacije. Divlji i mirni proplanak, okružen hrastovima, gustim šibljem i izbočinama oštrih stena. Nikoga u okolini, a s obzirom na okolnosti, bez sumnje da je to bilo i poželjno.

Alis podiže glavu. Svetlost je bila prijatna, blaga, skoro nestvarna. Kroz lišće su svetlucale kapljice na jednom ogromnom i sjajnom brestu, čije korenje je prodiralo kroz tepih od vlažnog lišća.

Šuma u Rambujeu? Fontenblo? Vensanska šuma? – nagađala je ona u sebi.

Sve to podsećalo ju je na impresionističku sliku s neke razglednice, čije je spokojstvo bilo u kontrastu sa žestinom tog nadrealnog buđenja pored potpuno nepoznatog čoveka.

Oprezno se naže napred da bolje pogleda njegovo lice. Bio to čovek između trideset pet i četrdeset godina, razbarušene kestenjaste kose i postarije brade.

Leš?

Ona kleknu i prisloni tri prsta uz njegov vrat, desno od Adamove jabučice. Pritisnu vratnu arteriju i smiri se kada oseti puls. Tip je bio u nesvesti, ali nije bio mrtav. Tada stade da ga pažljivo

zagleda. Da li ga je poznavala? Da nije neka skitnica koju je natovarila sebi na vrat? Prijatelj iz detinjstva kog nije prepoznala? Ne, njegove crte lica nisu joj govorile apsolutno ništa.

Alis skloni nekoliko pramenova plave kose koja mu je padala preko očiju, pa onda pažljivo osmotri metalnu narukvicu kojom je bila vezana za tu osobu. Bio je to standardni model s dvostrukom sigurnosnom bravicom, kakav je koristila većina policijskih ili privatnih bezbednosnih službi širom sveta. Bilo je čak vrlo verovatno da su to *njene* lisice. Alis zavuče ruku u džep farmerki, s nadom da će tamo pronaći ključ.

Ali ključa nije bilo. Međutim, ona pod rukom oseti oružje, zavučeno u unutrašnji džep kožne jakne. Misleći da je to njeno službeno oružje, s olakšanjem obavi prste oko kundaka. Ali to nije bio zig zauer koji su koristili policajci Kriminalističke brigade, već poniklovani glok 22, čije joj poreklo nije bilo poznato. Htela je da proveri šaržer, ali je to bilo teško izvodljivo s jednom rukom vezanom. Ipak, nekako je uspela u tome, po cenu nekoliko uvrtanja ruke, sve vreme vodeći računa da ne probudi nepoznatog. Očigledno, izmakao je metku. Napipa pištolj i shvati da je drška poprskana sasušenom krvlju. Skroz mu otkopča jaknu i utvrdi da su tragovi zgrušanog hemoglobina razmazani i po krajevima njegove bluze.

Prokletstvo! Šta sam to učinila?

Alis slobodnom rukom protrlja kapke. Sada joj se nepodnošljiva migrena proširi na slepoočnice, kao da joj neke nevidljive mengele pritiskaju lobanju. Duboko uzdahnu da odagna strah i pokuša da se pribere i sredi misli.

Sinoć je izašla na Jelisejska polja sa tri drugarice, da proslavi. Mnogo je pila, ređajući čaše s koktelima: munlajt, treći sprat, londonderi… Četiri drugarice su se rastale oko ponoći. Došla je sama do svog automobila, parkiranog u podzemnom parkingu Avenije Frenklina Ruzvelta, a zatim…

Crna rupa. Svest joj obavi pamučna zavesa. Mozak poče da joj se vrti uprazno. Sećanje joj se paralizovalo, smrzlo, blokiralo kod te poslednje slike.

Hajde, napregni se, dođavola! Šta se zatim dogodilo?

Ponovo jasno vide sebe kako plaća parking na automatskoj kasi, a zatim silazi niz stepenice ka trećem nivou parkinga. Previše je popila, to je bilo sigurno. Posrćući, dolazi do svog malog audija, otvara vrata, seda na sedište i…

Ništa više.

Uzalud je pokušavala da se koncentriše, ali joj je zid od bele opeke preprečio pristup sećanjima. Ispred njenih misli uzdigao se Hadrijanov zid, a pred uzaludnim pokušajima da se seti Kineski zid čitavom svojom veličinom.

Proguta pljuvačku. Panika joj obuze čitavo biće. Šuma, krv na njenoj bluzi, oružje koje nije njeno… Nije to bio samo mamurluk koji se oseti sutradan po slavlju. Ako se nije sećala kako je ovde ateriralа, to je sigurno zato što su je drogirali. Neki pokvarenjak joj je možda sipao drogu u čašu! Bilo je to vrlo moguće: budući da je policajac, u poslednjih nekoliko godina suočavala se sa mnogo slučajeva u vezi sa drogom i silovanjima. Skloni tu pomisao u ćošak svesti i poče da prazni džepove: novčanik i policijska legitimacija su nestali. Nije imala kod sebe ni lična dokumenta, ni novac, ni mobilni telefon.

Sada se strahu pridodala i strepnja.

Neka grana zapucketa i s nje odlepršа jato slavuja. Nekoliko tamnih listova lebdelo je u vazduhu i okrznulo Alis po licu. Ona levom rukom otkopča rajsferšlus jakne, bradom pridržavajući gornji deo odeće. Tek tada primeti da joj je na dlanu ruke nešto ispisano bledim mastilom hemijske olovke. Bio je to niz brojeva, zabeleženih na brzinu, nešto kao srednjoškolska puškica koja samo što se nije izbrisala:

2125558900

Šta predstavljaju ovi brojevi? Da li ih je sama zapisala? *Moguće, ali nije baš sigurno…* – proceni kada vide natpis.

Za trenutak zatvori oči, bespomoćna i prestrašena.

Ipak, odbi da se preda i tek tako bude pobeđena. Očigledno da se te noći zbilo nešto ozbiljno. Ali kako ona sama nema nikakvo sećanje na tu epizodu, čovek za kog je bila vezana brzo će joj osvežiti pamćenje. Barem se tome nadala.

Da li je prijatelj ili neprijatelj?

Pošto to nije znala, vrati šaržer u glok i repetira poluautomatsko oružje. Slobodnom rukom uperi oružje u svog pratioca, a onda ga grubo prodrmusa:

„Hej! Budi se!“

Čovek je imao teškoće da se povrati.

„Mrdni se, matori!“, brecnu se ona na njega i prodrma ga za ramena.

On zatrepta i zevnu pre nego što se s mukom pridiže. Kada otvori oči, žestoko se začudi kada ugleda cev oružja na nekoliko centimetara od svoje slepoočnice. Pogleda Alis razrogačenim očima, zatim poče da se osvrće u svim pravcima i sa čuđenjem otkri šumski predeo koji ga je okruživao.

Nakon nekoliko sekundi iščuđavanja, proguta pljuvačku, onda otvori usta i upita na engleskom:

„Ko ste vi, pobogu? Šta mi radimo ovde?“

2.

Gejbrijel

Svako od nas nosi u sebi zabrinutog stranca.
Braća Grim

Nepoznati je govorio jakim američkim akcentom, skoro u potpunosti gutajući glas R.

„Gde smo, dođavola?“, uporno je pitao, mršteći se.

Alis steže prste oko drške pištolja.

„Mislim da bi to trebalo vi meni da kažete!“, odgovori mu na engleskom i prinese cev gloka njegovom čelu.

„Hej, smirite se, važi?“, zamoli je on i podiže ruke. „I spustite oružje: to je opasno, ta naprava…“

Još bunovan, bradom pokaza na svoju ruku vezanu čeličnom narukvicom.

„Zašto ste mi stavili ovo čudo? Šta sam to sad uradio? Neka frka? Pijanstvo na javnom mestu?“

„Nisam vam ja stavila lisice“, uzvrati ona.

Alis poče potanko da ga razgleda: nosio je tamne farmerke, konversice, izgužvanu plavu košulju i strukiranu jaknu. Oči su mu bile svetle i prijatne, ali s podočnjacima, upale od iscrpljenosti.

„Nije baš toplo“, požali se on i zavuče glavu među ramena.

Spusti glavu i skrenu pogled na svoj ručni zglob, da vidi koliko je sati, ali sata nije bilo.

„Sranje… Koliko je sati?“

„Osam ujutro.“

Nekako je uspeo da izvrne džepove, a onda se pobuni:

„Pa vi ste me pokrali! Moja lova, novčanik, telefon…“

„Nisam vam ja ništa ukrala“, mirno uzvrati Alis. „I ja sam očerupana.“

„Imam i prokletu čvorugu“, reče on, češući se iza vrata slobodnom rukom. „Naravno, ni to nije vaše delo“, požali se on, ne čekajući da dobije odgovor.

Odmeri je krajičkom oka: odevena u uske farmerke i kožnu jaknu, ispod koje su izvirivali krajevi košulje umrljane krvlju, Alis je bila vitka plavuša od tridesetak godina, čija punđa samo što se nije odvezala. Lice joj je bilo skladno: visoke jagodice, tanak nos, prozračan ten, a njene oči, u kojima su se reflektovale zlatnožute boje jeseni, snažno su blistale.

Iz razmišljanja ga trže jak bol: osećaj da ga nešto peče protezao mu se duž čitave podlaktice.

„Šta se to opet događa?“, uzdahnu ona.

„Loše mi je“, iskrivi lice on. „Kao neka rana…“

Gejbrijel zbog lisica nije mogao da skine jaknu ili da zadigne rukave košulje, ali je posle nekoliko izvijanja ruke nekako uspeo da dođe do improvizovanog zavoja kojim mu je bila stegnuta nadlaktica. Zavoj mu je bio stavljen nedavno, a kroz njega je prodirao sićušan trag krvi koji mu je curio sve do ručnog zgloba.

„Dobro, a da sada prestanemo s glupostima!“, iznervira se on. „Gde se to nalazimo? U Viklou?“

Mlada žena odmahnu glavom.

„Viklou? Gde je to?“

„Šuma na jugu“, uzdahnu on.

„Na jugu čega?“, upita ona.

„Vi se to zafrkavate sa mnom? Pa na jugu Dablina!“

Ona ga iznenađeno pogleda.

„Vi mislite da smo u Irskoj?“

On uzdahnu.

„A gde bismo inače bili?“

„Pa u Francuskoj, pobogu. Negde u okolini Pariza. Rekla bih u Rambujeu, ili…“

„Prestanite da buncate!“, prekide je on. „Osim toga, ko ste vi uopšte?“

„Devojka s oružjem, dakle, ja ovde postavljam pitanja.“

On je izazivački pogleda, ali shvati da ne drži situaciju u rukama. Onda zaćuta i zavlada tišina.

„Zovem se Alis Šefer i ja sam policijski kapetan Kriminalističkog odreda iz Pariza. Provela sam veče s prijateljicama na Jelisejskim poljima. Ne znam gde smo ni kako smo se ovde našli, privezani jedno za drugo. I nemam ni najblažu predstavu ko ste vi. A sada je red na vas.“

Nepoznati posle nekoliko sekundi oklevanja otkri svoj identitet.

„Ja sam Amerikanac. Zovem se Gejbrijel Kejn, inače džez pijanista. Stanujem u Los Anđelesu, ali sam često na putu zbog koncerata.“

„Čega se poslednjeg sećate?“, požuri ga ona.

Gejbrijel se namršti i zatvori oči da se bolje usredsredi.

„Pa dobro… Sinoć sam zajedno s basistom i saksofonistom svirao u džez klubu *Braun šugar* u dablinskom kvartu Templ Bar.“

U Dablinu… Ovaj tip je odlepio!

„Posle koncerta sam došao u bar i možda malo preterao sa kuba libreom“, nastavi Gejbrijel, podižući očne kapke.

„A zatim?“

„Zatim…“

Lice mu se zgrči i on se ujede za usnu. Očigledno ni on, kao ni ona, nije mogao da se seti kraja prethodne večeri.

„Slušajte, ja više ništa ne znam. Mislim da sam se zakačio s nekim tipom kojem se nije svidela moja muzika, onda sam se udvarao nekim cicama, ali bio sam previše smotan da bih neku smuvao."

„Prvoklasno! Baš elegantno!"

On odbaci prekor pokretom ruke i ustade sa klupe, primoravajući tako Alis da i ona učini isto. Ona ga naglim pokretom podlaktice primora da opet sedne.

„Napustio sam klub oko ponoći", potvrdi on. „Jedva sam se držao na nogama. Vrebao sam neki taksi na Aston keju. Nakon nekoliko minuta jedna kola su se zaustavila i…"

„I šta?"

„Više ništa ne znam", priznade on. „Verovatno sam mu dao adresu svog hotela i srušio se na zadnje sedište."

„A posle?"

„Ništa, kažem vam!"

Alis spusti oružje i pusti da prođe nekoliko sekundi, da za to vreme svari sve te loše vesti. Očigledno, ovo nije tip koji će joj pomoći da rasvetli situaciju. Naprotiv.

„Vi ste savršeno svesni da je sve ovo što ste mi upravo ispričali velika laž?", nastavi ona uz uzdah.

„A zašto tako mislite, molim vas?"

„Pa zato što smo u Francuskoj, pobogu!"

Gejbrijel pređe pogledom po šumi koja se pružala oko njih: divlja vegetacija, gusto šiblje, zidovi stena prekriveni bršljanom, kupola zlatnožute boje koju je formiralo jesenje lišće. Pogled mu odluta do oguljenog stabla jednog džinovskog bresta i uhvati pogledom dve veverice u trku, prelazeći brzim skokovima s grane na granu i jureći za plavim kosom.

„Spreman sam da se kladim u košulju da nismo u Francuskoj", dobaci on, češući se po glavi.

„U svakom slučaju, postoji samo jedan način da saznamo", ljutnu se Alis, skloni oružje i natera ga da ustanu sa klupe.

Napustiše proplanak i uputiše se duboko među guste šumarke i lisnato šipražje. Zadržavajući jedno drugo, prođoše kroz valovito šumsko rastinje, nastaviše strmim putićem, zatim siđoše niz nizbrdicu, oslanjajući se na kamenite izbočine. Bilo im je potrebno dobrih deset minuta da se izvuku iz šumskog lavirinta, preskačući male vodene tokove i koračajući brojnim krivudavim stazama. Najzad izbiše na usku asfaltiranu stazu, oivičenu drvećem koje je formiralo kupolu iznad njihovih glava. Što su više napredovali asfaltiranim putem, sve više se osećao žamor civilizacije.

Poznata buka: sve prisutnija gradska vreva…

Obuzeta čudnim osećajem, Alis povuče Gejbrijela ka čistini do koje je dopiralo sunce, probijajući se kroz gusto lišće.

Koristeći prisustvo svetlosti, prokrčiše sebi put do nečega što je izgledalo kao padina, kroz koju je proticao vodeni tok.

Tek tada ga primetiše.

Gvozdeni most, široko zasvođen, koji se nekako dostojanstveno uzdizao iznad jednog od rukavaca jezera.

Dugačak most bež boje, ukrašen arabeskama i suptilno raspoređenim cvetnim urnama.

Poznati mostić koji smo videli u stotinama filmova.

Lučni most.

Nisu bili u Parizu. Niti u Dablinu.

Bili su u Njujorku.

U Central parku.

3.

Zapadni deo Central parka

Želimo istinu, a pronalazimo samo nesigurnost u nama.
Blez Paskal

„Za ime boga!“, zahukta Gejbrijel, dok se na Alisinom licu ocrtavalo iznenađenje. Mada je bilo teško prihvatiti stvarnost, sada više nije bilo nikakve sumnje. Probudili su se usred Rambla, netaknute divljine Central parka, prave pravcate šume od četrdeset hektara, koja se pružala na severnom delu jezera.

Srca su im kucala kao jedno, lupala tako jako kao da će pući u grudima. Približavajući se obali, stigoše do jedne staze, tipične po jutarnjoj užurbanosti. Tu su strastveni džogeri imali svoj nastup, kao i biciklisti, vatrene pristalice taj-čija i ljudi koji su došli da prošetaju kučiće. Bučan svet, tako karakterističan za grad, odjednom kao da je počeo da im eksplodira u ušima: saobraćajna buka, sirene, vatrogasne i policijske sirene.

„Ovo je suludo“, promrmlja Alis.

Uznemirena, pokuša da razmisli. Morala je da prizna da su i Gejbrijel i ona mnogo popili prethodne večeri, do te mere da nisu znali šta im se događalo u toku noći. Ali bilo je neshvatljivo kako su mogli da se ukrcaju u avion protiv svoje volje. Često je dolazila

na odmor u Njujork sa Semurom, svojim kolegom i najboljim prijateljem. Znala je da let Pariz–Njujork traje malo više od osam sati, ali s vremenskom razlikom, to odstupanje se svodi na dva sata. Kada su dolazili zajedno, Semur je najčešće rezervisao let u 8.30 sa Aerodroma *Šarl de Gol*, koji stiže u Njujork u 10.30. Takođe je zapamtila da poslednji putnički avion kreće iz Pariza nešto pre 20 h. Ali sinoć u osam ona je još bila u Parizu. Gejbrijel i ona su, dakle, putovali nekim privatnim letom. Pod pretpostavkom da su je stavili u avion u Parizu u 2 sata ujutro, mogla je da bude u Njujorku u 4 sata po lokalnom vremenu. Dovoljno da se probudi u Central parku u 8 sati. U teoriji, to nije bilo nemoguće. U stvarnosti je to već bila druga priča. Čak i za privatne letove, administrativne formalnosti za ulazak u Sjedinjene Države bile su dugotrajne i komplikovane. Sve to nesumnjivo nije stajalo na čvrstim nogama.

Opa, izvinite!

Neki mladić na rolerima upravo nalete na njih. Dok se neprestano izvinjavao, zbunjeno i sumnjičavo pogleda lisice.

U Alisinoj glavi upali se alarm.

„Ne možemo više da ostanemo ovde, nepokretni i izloženi pogledima raznoraznih radoznalaca“, uzbuni se ona. „Policajci će nas pokupiti za manje od dva minuta.“

„Šta predlažete?“

„Uzmite me za ruku, brzo!“

„Ha?“

„Uzmite me za ruku kao da smo zaljubljeni par i pređimo preko mosta!“, podstače ga ona.

On je posluša i pođoše tako preko Lučnog mosta. U pozadini, na čistom nebu ocrtavale su se siluete raskošnih zgrada zapadnog Central parka: dve kule bliznakinje San Remo, čuvena fasada Dakote, art deko apartmani Mažestika.

„U svakom slučaju, moramo da se prijavimo vlastima“, saopšti Gejbrijel, nastavljajući da hoda napred.